

at lave en sådan ordning, men jeg synes bare, regeringen og specielt Socialdemokratiet har et kæmpe forklaringsproblem her. Specielt for mit vedkommende må jeg sige, at det støder mit sind og min sjæl, at man vil lave om på noget, der så burde være blevet til noget bedre og noget mere samfundsøkonomisk, og jeg var glad for, at hr. Ole Vagn Christensen bekræftede, at det altså vitterlig lige bestemt på det punkt, jeg slår ned på her, over en 4-års-periode er ca. 1 mia. kr. mere i statsudgifter, vi taler om. Jeg synes, det er rystende – jeg siger det lige ud ad landevejen – rystende socialdemokratisk politik.

(Kort bemærkning).

**Helge Sander (V):**

Hr. Aage Frandsen gav udtryk for, at der var god grund til begejstring i Venstre for det forslag, der ligger her. Vi er i hvert fald begejstret så langt, at vi understreger, at det er de rigtige ting, regeringen har sat på dagsordenen. Men jeg håber også, at hr. Aage Frandsen er klar over, at vi ikke føler, det er tilstrækkeligt, og jeg må gentage, at vi jo kun taler om en del af hele det arbejdsmarkedsudspil, som regeringen er kommet med, og når vi kommer længere ned på dagsordenen, kommer der nogle punkter, hvor vi synes, der bør stilles endnu stærkere krav.

Men en enkelt ting, som vedrører netop dette forslag, bør måske nævnes, nu hvor vi taler om a-kasserne. Vi er ikke tilfreds med den måde, rådighedsvurderingen foregår på. Vi mener ikke, at rådighedsreglerne bliver efterlevet godt nok. Vi mener – og det er der undersøgelser der har understreget – at såvel a-kassen som arbejdsformidlingen har svært ved at håndtere rådighedsreglerne, sådan som systemet er skruet sammen i dag.

Derfor lægger vi meget vægt på, at vi under de forestående forhandlinger kan få en neutral instans, som kan stå for denne rådighedsvurdering. Vi mener rent ud sagt, at a-kasserne er i en slem pine; de skal nemlig rådgive de samme medlemmer, som de måske nogle få uger senere skal være med til at idømme nogle sanktioner. Det er ikke rimeligt, og derfor burde man lave det om. Men det er altså et af de forslag, som vi har bragt på bane nu i forbindelse med overenskomstforhandlingerne.

Til hr. Ole Vagn Christensen: Vi fik overhovedet ikke svar på de spørgsmål, der blev stillet omkring a-kasserne, og det kan jeg godt forstå, for der er ikke nogen svar. Socialdemokratiet –

og nu er det altså hele regeringen – ønsker, at der ikke skal ske nogen udvikling inden for dette område. Man vil dæmpe de folk, der ønsker at skabe fornyelse på det faglige område og med hensyn til etablering af a-kasser, så der er ikke svar på de ting, som hr. Ole Vagn Christensen forsøger at vikle sig ind i.

Det er ikke mere effektivt med større kasser – og i hvert fald vil vi gerne have det dokumenteret, hvis dette er tilfældet – og det er ikke således, at der nødvendigvis er bedre service, fordi kasserne er større. Så de to forhold ville jeg meget gerne, om arbejdsministeren kunne svare på, for af hr. Ole Vagn Christensen fik vi ikke noget svar på dem; og det kan jeg også godt forstå. De små kasser klarer sig fortrinligt, både omkostningsmæssigt og servicemæssigt, og derfor burde man have mange flere af disse, også således at folk selv kunne vælge. Derfor har vi brug for nogle frie, tværfaglige a-kasser, hvor grænsen for medlemstallet er så lavt som muligt.

(Kort bemærkning).

**Ole Vagn Christensen (S):**

Da jeg ved, at fru Pia Christmas-Møller skal holde den næste ordførertale, er jeg helt sikker på, at vi vender tilbage til det med a-kasserne.

Og så skal jeg prøve på, om jeg kan svare hr. Poul Nødgaard. Verden er jo ikke altid lige nem, og det må vi jo ligesom også erkende, når vi ser, at den udvikler sig. Somme tider er vi nede i en lavkonjunktur, og somme tider så har vi højkonjunktur. Og dér, hvor vi befinder os nu – og det er da glædeligt halvandet år efter – er i en højkonjunktur, som, mener jeg, stiller væsentlige krav til os også herinde om at være med. Vi skal i hvert fald ikke være i den situation, at vi forhindrer, at det kan udvikle sig.

Jeg kunne jo nævne mange eksempler på, hvad vi gjorde i lavkonjunkturerne. Jeg kunne f.eks. nævne, at dengang vi hverken kunne skabe arbejde eller uddannelse, fordi der ikke var ressourcer, ja, da gik vi ud og sagde, at 26 ugers støttet arbejde giver en tilknytning til arbejdsmarkedet, så man kan komme ind i en arbejdsløshedskasse. Man kan spørge, når vi nu er i en anden økonomisk situation, om det var en værdig måde. Var den værdigste måde ikke, at vi kunne have skaffet dem beskæftigelse eller have skaffet dem uddannelse?

Sådan forandrer tingene sig. Jeg nævner bare det her som nogle af de poler, hvorfra vi kører, og hvortil vi kommer. Og sådan vil verden jo blive ved med at forandre sig.